

๑๕๗

แม่ครัว
ห้อยแห้ว
หน้า
หน้า

ทดลองอ่าน

团子来袭
กวนจื่อไหลสี
เขียน

เหมย
แปล

การอ่านดีอย่างไรก็ให้กำลังใจ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คือคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน แม่ครัวน้อยแนวหน้าสามเล่มก่อนหน้าทำให้คุณผู้อ่านน้ำหนักขึ้นไปแล้วก็กิโละ ต้องยอมรับเลยนะคะว่า ร้านอาหารของเจียงเหยียนอื่นนอกจากจะประสบความสำเร็จในเมืองซีโจวแล้ว ยังชนะใจเราจนแทบอยากจะทะลุเข้าไปในนิยายแล้วไปชิมรสมีนางจริง ๆ ค่ะ

ในเล่ม 4 นี้ร้านอาหารของเจียงเหยียนอื่นได้ยกระดับไปอีกชั้น กลายเป็นศูนย์การค้าขนาดย่อม ๆ เลยทีเดียวค่ะ อีกทั้งนางยังคิดการใหญ่ ขยายธุรกิจไปยังสินค้าอื่นด้วย แต่จะเป็นสินค้าอะไร ต้องให้ทุกท่านไปติดตามในเล่มนะคะ ซึ่งการที่นางตัดสินใจเช่นนี้ไม่ใช่เพื่อความมั่งคั่งเท่านั้น แต่ยังคิดเผื่อเผิงซั่วทุกอย่างก้าว สนับสนุนเขาจนสุดกำลัง

แน่นอนว่าเผิงซั่วยอมไม่รอช้าที่จะประกาศให้ได้ให้ล้ารู้ว่า หญิงสาวผู้ครองหัวใจทั้งดวงของเขาคอนี้ คือผู้เดียวที่คู่ควรให้ยื่นเคียงข้างเขา ต่อให้กองทัพของเขาต้องการพันธมิตรมากเพียงใด ก็จะไม่ยอมแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เด็ดขาด และใครก็ตามที่กล้าปองร้ายนางเขายอมไม่ยอมปล่อยให้เช่นกัน กระทั่งล่วงเกินแค่ทางวาจาก็ไม่ได้ และแม้อีกฝ่ายมีอำนาจมากแค่ไหนเขาก็ไม่ครั้นคร้าม

จะน้อยอย่ามัวเสียเวลา มาร่วมฟินไปกับความรักลึกซึ้งของทั้งคู่กันต่อในหน้าถัดไปได้เลยคะ

อริณ

ทดลองอ่าน

94

เมื่อเผชิญกับคำถาม ของเจียงเหยียนอี้ ชิวซุยก็นิ่งเงียบด้วยความ
สับสน “ข้าไม่รู้...”

พ่อแม่ของเธอจากโลกนี้ไปแล้วทั้งคู่ หลังจากถูกบ่าสะไภ้ขายให้กับ
หอคณิกาแล้วก็ย้ายไปที่ค่ายทหาร นางมีชีวิตอยู่อย่างสับสนมานาน
เมื่อได้พบกับเจียงเหยียนอี้ในที่สุดก็ได้มีชีวิตเป็นของตนเองอีกครั้ง
แต่ตอนนี้เจียงเหยียนอี้ตามหาญาติพบแล้ว แม่ของเธอไม่ได้พูดออกมา
แต่ในใจก็รู้สึกอิจฉาอย่างยิ่ง

ตอนที่นางถูกซื้อเข้าไปในหอคณิกา บ่าสะไภ้เป็นคนพานางไป
ตลาดเอง บางทีท่านลุงอาจไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย ดังนั้นเมื่อบ่าสะไภ้
ตามหานางจนพบและบอกว่าท่านลุงป่วยหนัก นางจึงกอดความหวัง
น้อยนิดตามไป ทว่าสถานที่ที่บ่าสะไภ้พาไปเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ที่สำหรับ
ให้ท่านลุงรักษาตัว แต่กลับเหมือนหอคณิกามากกว่า

เจียงเหยียนอี้ฟังที่นางพูดแล้วขมวดคิ้ว “นางยังคิดจะขายเจ้า
อีกครั้งหรือ”

แต่ตอนนี้ชิวซุยก็นิ่งเงียบอยู่แล้ว หากคิดจะขายอีกครั้งต้องได้รับ

สัญญาขายตัวก่อน ในเมื่อป่าสะใภ้เคยขายนางไปครั้งหนึ่งแล้ว ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้เรื่องเหล่านี้

ชีวขุยใช้มือขยาดายเสื้อ พุดด้วยตาแดงก่ำว่า “ข้าเห็นที่นั่นดูแปลก ๆ เลยหันหลังกลับเตรียมจะวิ่งหนี ก็ถูกป่าสะใภ้คว้าตัวไว้ มีหญิงชราหลายคนออกจากหอนมาปิดปากข้าแล้วลากเข้าไป ข้าได้ยินป่าสะใภ้พูดเรื่องเงิน หญิงชรบอกว่าจะต้องตรวจสอบร่างกายก่อนถึงจะจ่ายให้ได้...”

เมื่อพุดถึงตรงนี้ชีวขุยก็กักริมฝีปากน้ำตาคลอ หากเป็นเมื่อก่อนนางไม่มีวันร้องไห้แน่นอน เพราะรู้ว่าชาตินี้คงได้แต่ต้องเป็นแบบนี้ ทว่าหลังจากอยู่กับเจียงเหยียนอี่มานาน อดีตที่สกปรกและทุกข์เข็ญเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องกับนางแม่แต่น้อย เมื่อจู่ ๆ ก็จะถูกคนผลักกลับไปสู่นรกเช่นนั้นอีก นางจึงยอมผู้ตาย ใครบ้างไม่ปรารถนาจะมีชีวิตที่สดใสเหมือนดวงตะวัน

เจียงเหยียนอี่ฟังแล้วทั้งสงสารทั้งโมโห “เด็กโง่นี้ เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้เหตุใดจึงไม่บอกข้า”

ชีวขุยน้ำตารวงเผาะ ๆ หลายวันนั้นเจียงเหยียนอี่อยู่ที่จวนสกุลจู่ นางคงไม่สามารถเล่นไปบอกเจียงเหยียนอี่ว่าถูกรังแกโดยเฉพาะได้ รอนเจียงเหยียนอี่กลับมาเรื่องนี้ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว นางจึงไม่ได้พุดถึงอีก

นางกลัวว่าเจียงเหยียนอี่จะเป็นห่วง จึงพุดสะอึกสะอื้นว่า “ฮวฮวอย่าโกรธไปเลย ข้าไม่ได้เสียเปรียบอะไร ตอนที่พวกนางฉุดกระชากข้าบังเอิญพบกับช่างตีเหล็กที่ไปส่งของที่นั่นพอดี เขาจำข้าได้จึงข่มขู่พวกนางว่าข้าเป็นคนของร้านเจียงจี้ หากพวกนางทำอะไรส่งเดชเขาก็จะแจ้งเจ้าหน้าที่ คนพวกนั้นจึงยอมปล่อยตัวข้า”

แต่ในเมื่อยังไม่ได้เงิน ป้าสะใภ้ของนางจะยอมหยุดได้อย่างไร จึงไล่ตามตำทนางและช่างตีเหล็กไปตลอดทาง ด่านางว่าเป็นตัวซัดลามาก แล้วยังเป็นตัวหายนะทำให้พ่อแม่ต้องตาย

พอช่างตีเหล็กตอบโต้แทนนาง ป้าสะใภ้ก็พูดแปลก ๆ ว่านางกับช่างตีเหล็กลักลอบคบหากัน แล้วยังจงใจเปิดเผยเรื่องเมื่อก่อน นางเคยอยู่ในหอศนิกาและเคยเป็นศนิกาในค่ายทหารด้วย พูดจวน่าเกลียดมาก

ก่อนหน้านั้นช่างตีเหล็กยังมาช่วยลับมีดบ่อย ๆ แต่หลังจากเกิดเหตุการณ์ครั้งนั้นก็ไม่เคยมาอีกเลย ชิวชุยจึงเสียใจ “อยู่กับฮวาฮวา ข้ารู้สึกว่าคุณเองสามารถใช้ชีวิตเหมือนตอนที่ท่านพ่อท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ได้ อย่างมากก็แค่ถูกตำหนิว่าโง่ แต่หลังจากถูกเปิดเผยสิ่งที่เคยประสบมาในอดีต คนอื่นก็มองข้าราวกับสิ่งสกปรก...”

เวลานี้เองที่จู่ ๆ เจียงเหยียนอู่ก็รู้สึกว่าคุณชุยเป็นเช่นนั้นก็ตี การทำร้ายทางร่างกายที่เคยได้รับในอดีตนั้นผ่านไปแล้ว แต่สิ่งที่นางต้องเผชิญไปตลอดชีวิตคือการนินทาว่าร้าย นางไม่ประสาเรื่องทางโลก ย่อมไม่เจ็บปวดนัก

โลกนี้มักจะโหดร้ายกับสตรีเสมอ ทั้งที่เคยเป็นเหยื่อมาก่อนแท้ ๆ แต่เมื่อตกเป็นขี้ปากคน การเคยอยู่ในหอศนิกาหรือการเป็นศนิกาในค่ายทหารกลับมากพอจะทำให้พวกเขาจินตนาการไปต่าง ๆ นานา จนกลายเป็นเจตนาว่าร้ายไร้ที่สิ้นสุด

บุรุษส่วนใหญ่หากไม่วางตัวสูงส่งตำหนิตีเตียน ก็พูดคุ้ยหัวเราะ สนุกสนานกันอย่างหยาบโลน สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดก็คือสตรีด้วยกัน เมื่ออยู่ภายใต้การอบจาร์ตของระบอบศักดินา ส่วนใหญ่ก็มักจะหลบเลี่ยงเรื่องนี้ประหนึ่งโรคภัย หากปิดปากไม่พูดถึงยังนับว่าดีไป แต่ที่

น่ารังเกียจก็คือสตรีบางคนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นด้วยน้ำเสียงเหยียดหยาม

ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน การชูปชิบนิทานก็เป็นอาวุธสังหารโดยไม่เห็นเลือด

เจียงเหยียนอู้จับมือชีวซุ่ยแล้วพูดว่า “คนจิตใจสกปรกพรรคนี้ไม่ต้องไปสนใจ”

สิ่งที่นางกังวลในเวลานี้ยังคงเป็นเรื่องที่ป่าสะไ้ของชีวซุ่ยตามหาที่นี้พบได้อย่างไร และจุดประสงค์ที่พยายามหลอกล่อเอาตัวชีวซุ่ยไปอย่างไม่ลดละ

เจียงเหยียนอู้ถาม “เจ้าทำได้หรือไม่ว่าป่าสะไ้ของเจ้าพาไปที่ใด”

ชีวซุ่ยพยักหน้า “ตรอกหลิวในตลาดตะวันตก หอที่แขวนโคมแดงโอ้อ่าที่สุด”

ตรอกหลิวในตลาดตะวันตกเป็นย่านหอคณิกา หรือนางต้องการจะขายชีวซุ่ยจริง ๆ

เจียงเหยียนอู้ปลอบใจนาง “ไม่ต้องกลัว หากคราวหน้าป่าสะไ้ของเจ้ายังกลับมาที่นี่อีก ข้าจะแจ้งทางการให้มาจับตัวนาง”

ถามชีวซุ่ยไม่ได้ความอะไร หากต้องการทราบจุดประสงค์ของป่าสะไ้ชีวซุ่ย คาดว่าต้องง้างปากฝายนั้นถึงจะรู้คำตอบ เจียงเหยียนอู้จึงให้ชีวซุ่ยสงบสติอารมณ์ก่อนแล้วค่อยกลับไปห้องครัว

อาหารเตรียมเกือบจะพร้อมแล้ว นางจับกระบวยทำน้ำแกงด้วยตนเอง เมื่อคำนึงถึงคนในร้านที่กินเผ็ดได้ไม่เท่ากัน เจียงเหยียนอู้จึงวางแผนจะทำหม้อไฟหวานยาง¹

¹ หม้อไฟที่แบ่งเป็นสองส่วน ใส่น้ำแกงได้สองรสชาติ

หม้อไฟน้ำใสใช้แค่กระดูกหมูและแม่ไก่แก้ต้มน้ำแกงก็พอ ส่วนน้ำแกงหม้อไฟรสเผ็ดต้องใช้น้ำมันเก่าผัดจึงจะดีกลิ่นหอมของเครื่องเทศออกมาได้มากที่สุด เจียงเหยียนอี่เคี้ยวน้ำมันเก่าเสร็จก็ใส่จิววี่และฮวาเจียวลงไปคนให้ทั่วจากนั้นจึงช้อนขึ้นมา แล้วเคี้ยวน้ำตาลด้วยไฟอ่อน

การทำน้ำตาลเคี้ยวน้ำมันถือเป็นงานฝีมืออย่างหนึ่ง ระดับความแรงของไฟและระยะเวลาในการผัดหาคควบคุมได้ไม่ดีเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง น้ำมันและน้ำตาลทั้งกระทะก็จะเสียเปล่า

สีแดงที่ลอยอยู่บนผิวหน้าหม้อไฟรสเผ็ดไม่ใช่แค่สีแดงจากเครื่องเทศเท่านั้น แต่ยังมีสีของน้ำตาลที่เคี้ยวออกมาด้วย หากเคี้ยวน้ำตาลได้ดี สีของน้ำแกงจะเป็นสีแดงสดและไม่มีรสหวาน น้ำตาลจะเพิ่มความกลมกล่อมและยังลดความเผ็ดได้ในระดับหนึ่ง

ขณะเคี้ยวน้ำตาลเจียงเหยียนอี่ไม่กล้าประมาทแม้แต่บ่อย เมื่อเห็นน้ำตาลละลาย ฟองน้ำตาลสีทองฟุดขึ้นบนผิวน้ำมัน ौर้อนที่ลอยขึ้นเหนือกระทะมีกลิ่นหอม นางก็รีบใส่ต้นหอม ชิงและกระเทียมลงในกระทะแล้วผัดจนหอม ตามด้วยเครื่องเทศสิบกว่าชนิดเช่น เฉากั่ว² กานพลู ยี่หระ ลงไปผัดให้เข้ากัน เมื่อส่งกลิ่นหอมแล้วจึงโรยเกลือ ใส่จิววี่ ฮวาเจียวที่ผัดไว้ก่อนหน้าลงไปเคี้ยวต่อสักพัก

น้ำในกระทะเดือดพล่าน กลิ่นหอมของเครื่องเทศนานาชนิดผสมกับความเผ็ดของจิววี่และความซาของฮวาเจียวช่วยกระตุ้นทานประสาทของผู้คน เครื่องเทศเป็นสารกัมมุดจากธรรมชาติ เวลาผัดเครื่องปรุงรสหม้อไฟรสเผ็ดจึงผัดมากหน่อยได้ สามารถนำมาใช้

² สมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณขับความชื้นและความเย็น

ต่อเนื่องได้หลายวัน หลังจากดับไฟที่กระทะแล้ว เจียงเหยียนอ๋อ ก็ตัดเครื่องปรุงรสหม้อไฟรสเผ็ดที่เคี้ยวเสร็จแล้วจำนวนหนึ่งใส่ลงใน หม้อยวนยาง เติมน้ำเดือดแล้วก็ต้มช่วนช่วนได้เลย

แม้ว่านางจะถูกใครบางคนทำให้เป็นหวัดมาหลายวัน แต่เมื่อ มีของอร่อยก็ยังคงไม่ลืมคนที่จวนอ่องข้างเรือน จึงให้หยางช้วนนำน้ำแกง และอาหารที่เสียบไม้เสร็จแล้วไปให้เขา

ฉูเหยียนกุยเคลื่อนไหวไม่สะดวก ตอนนี้อยู่ในร้านมีคนเยอะขึ้น แล้ว หากเขาต้องกินพร้อมกับทุกคนทุกมือ ฉูจิงก็ต้องแบกเขา เข้าออกซึ่งไม่สะดวกนัก เจียงเหยียนอ๋อจึงเตรียมหม้อใบหนึ่งให้เขา และเดินก้าววงโดยเฉพา ส่วนตนเองไปกินพร้อมกับคนอื่น ๆ ที่ หน้าร้าน ตอนที่เรือปีกฝั่งตะวันตกกลายเป็นที่อาศัยของพวกนาง แล้ว ลูกจ้างในร้านจึงไม่ไปที่นั่นกันตามอำเภอใจ

ปกติช่วนช่วนเป็นอาหารเลิศรสที่เยี่ยมยอดที่สุด เมื่อชีวซุย เห็นช่วนช่วนเติมหม้อก็ยิ้มเรื่องไม่สบายใจก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น นางอยู่กับเจียงเหยียนอ๋อมานานที่สุด ตอนนี้มีประสบการณ์ในการกิน มากแล้ว นางใส่เนื้อทั้งหมดลงไปในหม้อไฟรสเผ็ด ส่วนผักนั้น จะใส่ลงในหม้อไฟน้ำใสมากหน่อย

พ่อครัวเหยาและชีวไฉซราอายุมากแล้ว กินอาหารรสจัดมากเกินไปท้องไส้จะไม่ดี จึงชอบกินน้ำแกงใสเพื่อบำรุงท้อง เมื่อเห็นชีวซุย ใส่ผักลงไปเติมหม้อให้พวกเขา ก็โกรธมาก

“เด็กคนนี่ เหตุใดจึงใสเนื้อสัตว์ไว้ตรงหน้าตัวเองหมดเลย!” พ่อครัวเหยาพูดพร้อมกับหยิบเนื้อวัวพันผักชีสองสามไม้ใส่ลงไปใน หม้อน้ำแกงใส

ชีวซุยพูดด้วยสีหน้าไร้เดียงสา “เนื้อสัตว์ต้องต้มในหม้อไฟ

รสเผ็ดจึงจะอร่อย”

“ใครบอก”

“ฮวาฮวาเป็นคนบอก!”

เจียงเหยียนอี้ซึ่งกำลังชงชาดอกไม้อดับฤทธิ์ร้อนอยู่ข้างๆ พลอยถูกพาดพิงไปด้วย

การกินช้วนช้วนสะดวกกว่าหม้อไฟตรงที่ไม่ต้องควานหาอาหารไปทั่วหม้อ อยากกินอะไรก็แค่หยิบไม่เสียบขึ้นมา แล้วยังไม่ต้องเตรียมตะเกียบกลางอีกด้วย

เจียงเหยียนอี้ก็เพิ่งรู้เมื่อมาถึงที่นี่ว่าในด้านการกินหม้อไฟ คนโบราณพิถีพิถันกว่าคนสมัยใหม่ แม้จะกินกับคนที่รู้จักกันดี พวกเขาก็ยังเตรียมตะเกียบไว้สองคู่ คู่หนึ่งใช้สำหรับกินเอง อีกคู่ใช้สำหรับคีบอาหารโดยเฉพาะ

เมื่อพ่อครัวเหยาเห็นเจียงเหยียนอี้ตัมเช่นนี้ก็อดชมไม่ได้ “เจ้าของร้านลองชวยหม้อไฟแบบนี้ดูก็ได้นะ”

เจียงเหยียนอี้ปฏิเสธทันที “การเสียบไม่เป็นเรื่องยุ่งยาก”

กินกันเองยังพอไหว ด้วยกำไรแค่นี้ ยังไงชวยหม้อไฟก็ดีกว่า ลูกค้าต้องการอะไรก็หันใส่จานเป็นอันเรียบร้อย

หากชวยช้วนช้วน หั่นเสร็จแล้วยังต้องเพิ่มขึ้นตอนเสียบไม่เสียบทั้งเวลาเสียบทั้งแรง ไม่คุ้มเลย

พ่อครัวเหยาคิดไปคิดมาก็รู้สึกว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

หลังจากที่เนื้อวัวพันผักซีตัมสุกแล้ว ชิวชุยก็รีบแย่งมาสองไม้ อย่างรวดเร็วแล้วมอบให้เจียงเหยียนอี้

ตอนแรกลูกจ้างที่มาใหม่ยังสงวนท่าทีเล็กน้อย ไม่ค่อยกล้ากินเต็มที่ หลังจากชิมช้วนช้วนแล้วยังชื่นชมเจียงเหยียนอี้เป็นการเอาใจ

แต่เมื่อเห็นว่าคนอื่น ๆ ต่างแย่งกันกินเนื้อโดยไม่พูดไม่จา พวกเขา ก็เล็กกระมิดกระเมี้ยน กินกันตะกรุมตะกรามทันที

เนื้อวัวแล้เป็นชิ้นบางนุ่มละมุน ลวกน้ำแกงเดือดพล่านแล้ว ก็ทำให้น้ำลายสอ เนื้อพันผักชีเคี้ยวแล้วเพิ่มสัมผัสให้มีมิติยิ่งขึ้น ส่วนเนื้อที่พันถั่วฝักยาวข้างนอกนุ่มข้างในกรอบ นอกจากรสหม่าล่า ยังมีรสเปรี้ยวเพิ่มขึ้นมาอีกรสหนึ่ง

ความเผ็ดระดับนี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับเจียงเหยียนอี้ แต่คนอื่น ๆ เปิดมากจนต้องตีมาดอกไม้ตลอดเวลา กระนั้นก็ยังไม่ยอมเลิกกิน หม้อไฟรสเผ็ด แม้กระทั่งพ่อครัวเหยาและชีวโจชราเห็นพวกเขากินกันอย่างเอร็ดอร่อยก็ยังอดนำเนื้อที่ต้มในน้ำแกงใส่ไปจุ่มลงในน้ำแกง หม้อไฟรสเผ็ดเพื่อลิ้มรสไม่ได้

เมื่อเพิ่งชั่วไต้ยีนว่าเจียงเหยียนอี้นำอาหารมาให้อีกแล้ว เขาก็รีบให้สิ่งเหยาพกมาทันที

สิ่งเหยาพูดด้วยสีหน้าค่อนข้างสับสนว่า “ระหว่างทางมาที่นี่ ข้าเหนื่อยบังเอิญพบกับไต่หวงไต่เพยที่กำลังชมดอกเหมยอยู่ที่ลานด้านหน้า เมื่อไต่หวงไต่เพยไต้ยีนว่าเป็นอาหารที่ร้านเจียงจี้ข้างจวนส่งมาก็รับไว้แทนท่านแล้วขอรับ”

สีหน้าของเฟิงชิวเข้าใจยากเล็กน้อย เขาวางหนังสือราชการลง “เป็นหวังจะไปดูที่เรือนหมิงถาน”

เรือนที่ไต่หวงไต่เพยอาศัยอยู่มีกองกำลังเข้มแข็งคุ้มกันตลอดเวลา คนนอกเข้าไปไม่ได้ ผู้ที่รับใช้อยู่ข้างในก็ไม่สามารถออกมาได้เช่นกัน เวลาไต่หวงไต่เพยสั่งให้พวกนางไปทำอะไร พวกนางก็จะไปบอกผู้คุ้มกันที่ประตูเรือนต่ออีกทอดหนึ่ง แต่หากไต่หวงไต่เพย

ต้องการออกไปข้างนอกเอง ผู้คุ้มกันก็ไม่กล้าขัดขวาง

ทุกสิ่งในเรือนหมิงถานล้วนสร้างตามแบบตำหนักที่ไท่หวงไท่เพย เคยอาศัยอยู่ เช่นนี้เมื่อไท่หวงไท่เพยอาการป่วยกำเริบ จะได้คิดว่าตนเองยังอยู่ในวัง ไม่ได้อยู่ซีโจวที่ไกลแสนไกล และร่ำร้องจะกลับเมืองหลวงอีก

เพิ่งชั่วไม่กี่ลำเข้าไป จึงยินฟังความเคลื่อนไหวข้างในอยู่ที่ห้องอุ๋นด้านนอก

“พ่อครัวในห้องเครื่องมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้นเยอะเลย สามารถคิดวิธีกินหม้อไฟโบราณแบบนี้ได้ด้วย”

“พระนาง อาหารนี้พ่อครัวในห้องเครื่องไม่ได้เป็นคนทำ แต่เป็นหม้อไฟที่ร้านเจียงจี้ซึ่งอยู่ข้าง ๆ ชายเพคะ”

“ลูกชิ้นนี้ทำได้ดีมากเลย ใส่เนื้อด้านในกับเนื้อด้านนอกก็รสชาติไม่เหมือนกัน”

เพิ่งชั่วมองผ่านประตูที่แง้มอยู่เข้าไปข้างใน ไท่หวงไท่เพยถือตะเกียบไม้มะเกลือประดับงาช้างอยู่ในมือ แม่นมที่คอยดูแลนาง นำเนื้อที่ต้มสุกแล้วขึ้นมา ใช้ตะเกียบกลางคิ่วไปใส่ลงในชามหยกเหลี่ยมขอบทอง ประหนึ่งกำลังดูแลเด็กคนหนึ่ง “ของพวกนี้ใส่เครื่องพะโล้เยอะ พระนางรับประทานน้อย ๆ หน่อย ระวังจะทำร้ายกระเพาะนะเพคะ”

ปลายลิ้นแผ่ตจนซา แต่ไท่หวงไท่เพยกลับชอบใจมาก “กว่าเราจะได้อินอาหารที่ถูกต้องใจเช่นนี้ อย่าบ่นจุกจิกนักเลย”

แม่นมจึงทำได้เพียงช่วยไท่หวงไท่เพยคิ่วอาหารต่อไป ไท่หวงไท่เพยรู้สึกแผ่ตจนต้องสูดปากตลอดเวลา ตีมหาพร้อมกับการกินอาหารสลับกันไป

เฟิงช่วยยืนอยู่ที่ประตูครัวใหญ่ถึงจากไป

เมื่อผู้สืได้ยินว่าเขามาที่นี่ก็กลัวว่าโรคเก่าของไท่หวงไท่เพย จะกำเริบ แล้วสองแม่ลูกจะทะเลาะกันอีก ไม่บ่อยนักที่จะเห็น เฟิงช่วยจากไปโดยใบหน้าไม่บูดบึ้ง ผู้สืจึงรู้สึกดีใจอยู่บ้าง “ท่านอ่อน พระนาง...”

เฟิงช่วยก้มมือห้ามผู้สืส่งเสียง เขาหันกลับไปมองห้องอุ่นแวนหนึ่ง แล้วพูดว่า “ท่านแม่ชอบอาหารของร้านเจียงจี้ ต่อไปเจ้าซื้อมาให้ ท่านแม่กินมาก ๆ หน่อย”

ผู้สืรีบพยักหน้าอย่างรวดเร็ว

หลายวันต่อมา เจียงเหยียนอี้ออให้ป้าสะใภ้ของชีวชยุมาสร้างปัญหา ที่ร้านอีกครั้ง แต่คนที่มากลับเป็นช่างตีเหล็กหัว

นางกำลังตรวจบัญชีอยู่ที่โต๊ะเก็บเงิน ช่างตีเหล็กหัวเปิดม่าน ไม่ใฝ่กันลมเข้ามา ที่ไหลมีถุงผ้าพาดอยู่

เขาร่างกายสูงใหญ่ เพราะตีเหล็กตลอดทั้งปี เส้นเอ็นและ กล้ามเนื้อที่หัวไหลจึงเป็นสันนูนชัดเจน อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้เขา สวมเสื้อขนวมบาง ๆ เพียงตัวเดียวแต่กลับเหมือนจะไม่ได้รู้สึกหนาวเลย

เจียงเหยียนอี้อิดคิดว่าเขามากินหม้อไฟ จึงถามอย่างสุภาพว่า “ช่างตีเหล็กหัวต้องการกินอะไรเจ้าคะ”

สายตาของช่างตีเหล็กหัวกวาดมองไปทางด้านใน แต่ดูเหมือน จะไม่พบใครจึงหันกลับมาแล้วพูดว่า “เจ้าของร้านเจียง ได้โปรด ออกไปคุยกันหน่อย”

เนื่องจากเชื่อใจในฝีมือของเขา อีกทั้งเครื่องใช้เหล็กส่วนใหญ่ ในร้านของเจียงเหยียนอี้อู่ช่างตีเหล็กหัวก็เป็นคนทำทั้งหมด นับว่า

เป็นคนคุ้นเคยกัน นางจึงให้จู่ซูเปามาช่วยเฝ้าโต๊ะเก็บเงิน แล้วนางก็พาช่างตีเหล็กกลับไปทีลานด้านหลัง ห้องนอนเดิมได้ปรับเปลี่ยนเป็นห้องรับรองแขกแบบเรียบง่าย ลูกค้าที่รอโต๊ะว่างสามารถมานั่งพักผ่อนได้ และยังใช้รับรองแขกได้ด้วย

อาสาใหญ่ก็เห็นช่างตีเหล็กรูปร่างสูงใหญ่กำยำคนนี่แล้วเกรงว่าเจียงเหยียนอี่จะเสียเปรียบ จึงอยู่กับนางตลอดเวลา

หลังจากเข้าไปในห้อง เจียงเหยียนอี่ยังไม่ทันเอ่ยปากถามสักประโยค ช่างตีเหล็กก็ปลดถุงผ้าลงจากไหล่ แล้วเทเศษเงินรวมถึงเงินทองแดงลงบนโต๊ะ

เจียงเหยียนอี่สะดุ้ง “ช่างตีเหล็กทำอะไรเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร”

ช่างตีเหล็กหัวเป็นคนตรงไปตรงมา เจียงเหยียนอี่สั่งทำเครื่องมือเหล็กจากร้านของเขามากมาย แต่ไม่เคยเห็นเขาพูดจาอ่อนน้อมเอาใจมาก่อนเลย ที่ผ่านมาเป็นการยื่นหม้อเงินมาตลอด คำพูดเกินจำเป็นเขาไม่เคยเอ่ยแม้แต่น้อย

ตอนนี้กลับเป็นครั้งแรกที่เขาพูดอย่างสุภาพว่า “ข้าต้องการไถ่ตัวคนคนหนึ่งจากเจ้าของร้านเจียง นี่คือเงินออมที่ข้าเก็บสะสมไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทั้งหมดห้าสิบเจ็ดตำลึง ไม่รู้ว่าจะเพียงพอหรือไม่”

เจียงเหยียนอี่พอมีคำตอบในใจราวๆ แล้ว แต่ก็ยังคงพูดว่า “ข้าไม่ค่อยเข้าใจความหมายของช่างตีเหล็กหัว”

เห็นได้ชัดว่าช่างตีเหล็กหัวเป็นคนพูดไม่เก่ง เขาอดอันตันใจจนหน้าแดง โชคดีที่ผิวสีทองแดงทำให้สีแดงบนใบหน้าเห็นไม่ชัดเจนนัก “ข้าอยากสู้ขอคนคนหนึ่งจากท่าน ไถ่สัญญาขายตัวของชีวิต

และแต่งงานกับนาง”

สีหน้าของอาสะใภ้ใหญ่ก้าวดูประหลาดใจ เห็นได้ชัดว่านางก็ไม่คาดคิดว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้ เมื่อเทียบกันแล้ว เจียงเหยียนอี่สงบกว่ามาก เพียงพูดว่า “ท่านก็รู้ว่าชีวิตขุยไม่เหมือนคนทั่วไป ข้าไม่คิดจะให้นางแต่งงานเลย”

ชีวิตขุยไม่มีครอบครัว และตอนเด็ก ๆ ก็ใช้ชีวิตสูงจนสมองเสียหาย แม้จะไม่ถึงกับโง่เขลา แต่สติปัญญาก็ด้อยกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย หากนางแต่งงาน เจียงเหยียนอี่เป็นห่วงว่านางจะถูกรังแก

ช่างดีเหลือกลัวฟังที่เจียงเหยียนอี่พูดถึงชีวิตขุยแล้วก็ขมวดคิ้วแน่น โต้แย้งว่า “นางไม่ได้โง่ และไม่ต่างจากคนทั่วไป นางแค่ดื้อรั้นเล็กน้อย”

เจียงเหยียนอี่ฟังออกถึงเจตนาจะปกป้องชีวิตขุยจากคำพูดของเขา ในใจจึงรู้สึกยินดี

บางครั้งนางก็คิดว่าชีวิตขุยสมองทึบ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ชีวิตขุยเข้าใจการประจบเอาใจและห่างเหินเย็นชาของผู้คนเป็นอย่างดี จนกระทั่งยอมแบกรับสิ่งต่าง ๆ มากมายไว้เพียงคนเดียวเพราะกลัวจะสร้างปัญหาให้ผู้อื่น

สิ่งที่ชีวิตขุยไม่เข้าใจคือสิ่งที่กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของคนทั่วไป เพราะในมุมมองของนางสิ่งเหล่านั้นไม่สมเหตุผล

เจียงเหยียนอี่ถามช่างตีเหล็ก “ท่านรู้อดีตของนางหรือไม่”

ช่างตีเหล็กกลัวพยักหน้า “นั่นไม่ใช่ความผิดของนาง”

วันนั้นเขาบังเอิญพบกับชีวิตขุยตอนไปส่งของที่ตรอกหอคณิกา จึงได้รู้เรื่องราวในอดีตจากป้าสะใภ้ของนาง ป้าสะใภ้พูดแต่ว่าชีวิตขุย

พลัดหลงไปเอง แต่ชีวิตกลับบอกกว่าป่าสะใภ้ขายนาง

ช่างตีเหล็กหัวดีเหล็กอยู่ในซีโวจามาหลายปีแล้ว และยังช่วย
ที่ว่าการทำไร่ตรวนไปจนถึงเครื่องมือลงทนต์ มีคนรู้จักเป็นขุนนาง
อยู่ในห้องขัง การฝากคนตรวจสอบให้จึงไม่ใช่เรื่องยาก

แม่เล่าชราที่ก่อเรื่องในหอคดีกาตอนนั้นเวลานั้นยังอยู่ในห้องขัง
วันที่ชีวิตถูกซื้อเข้าไปนั้น บังเอิญหอคดีกาถูกตรวจสอบและสั่งปิด
พอดี แม่เล่าชราจึงจดจำชีวิตได้แม่น

ชีวิตถูกป่าสะใภ้ใช้กำลังดึงมือไปประทับรอยนิ้วมือลงบนสัญญา
ขายตัว ขอเพียงแม่เล่าชรายอมเป็นพยาน การที่ป่าสะใภ้ของชีวิต
ขายบุตรสาวชาวบ้านสามัญชนยอมไม่ต่างจากการลักพาตัว ต้องถูก
จองจำ

เขาวิ่งวุ่นและพยายามอย่างมากจึงสามารถทำให้แม่เล่าชรา
เต็มใจเป็นพยานได้

เจียงเหยียนอู่คิดไม่ถึงเลยว่าช่างตีเหล็กหัวดีจะทำเพื่อชีวิต
มากมายเช่นนี้อย่างเงียบๆ ในใจจึงรู้สึกสับสนไปชั่วขณะ

นางถาม “ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุใดป่าสะใภ้ของชีวิตจึงหลอกนาง
ให้ไปที่ตรอกหอคดีกา”

สีหน้าของช่างตีเหล็กหัวดีแสดงความไม่พอใจอย่างยิ่ง “ข้า
ทูปติยายเฒ่าพวกนั้นจึงได้รู้ความจริง พวกนางบอกว่ามีคนมาหา
และมอบเงินให้ทำสืบท่าสิ่งเงินเพื่อถามที่อยู่ของชีวิต การที่นาง
พาชีวิตไปที่นั่นก็เป็นเจตนาของฝ่ายนั้นด้วยเช่นกัน หากชีวิตคือ
คนที่พวกเขาตามหาก็จะมอบเงินให้อีกจำนวนหนึ่ง”

ทำสืบท่าสิ่งเงินไม่ใช่เงินน้อยๆ มีนำเล่าป่าสะใภ้ของชีวิต
จึงมาหานางครั้งแล้วครั้งเล่า และหากเป็นเพียงแค่การตามหาคน

จริง ๆ การที่ป่าสะแกไม่สนใจว่าสัญญาขายตัวของชีวขุยจะอยู่ในมือของเจียงเหยียนอีหรือไม่มีสมเหตุสมผลแล้ว แต่ฝ่ายนั้นใช้เงินมากมายเพื่อตามหาใครสักคนเช่นนี้ เกรงว่าภูมิหลังจะไม่ธรรมดา แล้วยังนัดพบในสถานที่ที่คนดีคนเลวปะปนกันเช่นตรอกหอคณิกาอีก เห็นได้ชัดว่าต้องเป็นเรื่องที่บอกใครไม่ได้

เจียงเหยียนอีถามว่า “พวกเขาตามหาชีวขุยทำไม”

ช่างตีเหล็กถ่มน้ำลาย “คนในครอบครัวละโมบนะสิ บอกว่ามีชายชราชอบหวานเงินคนหนึ่งป่วยหนักใกล้ตาย จึงต้องการหาคนที่มีดวงชะตาสมพงศ์มาแต่งงานด้วยจัดไต่อาบมงคล”

เจียงเหยียนอีรู้สึกว่คำพูดนี้เต็มไปด้วยช่องโหว่ อีกฝ่ายไม่รู้วันเกิดของชีวขุย แล้วจะรู้ดวงชะตาได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่านี่เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น

เจียงเหยียนอีสับสนมึนงง เปลือกตาขาวกระตุกสองครั้งจนนางต้องยกมือขึ้นหวดไปมา จู่ ๆ ช่างตีเหล็กก็ตัดสินใจจะแต่งงานกับชีวขุยเช่นนี้ คิดว่าคงเป็นเพราะกลัวชีวขุยจะแต่งงานกับเศรษฐีชราคนนั้นจริง ๆ

นางพูดว่า “ข้าเห็นชีวขุยเป็นเหมือนน้องสาว และจะไม่ยอมให้นางไม่ได้รับความเป็นธรรมแม้แต่หน่อย เรื่องระหว่างท่านกับชีวขุยต้องได้รับการยินยอมจากนางก่อน ข้าเคารพการตัดสินใจของนาง”

ช่างตีเหล็กหัวได้ยืมเจียงเหยียนอีเปลี่ยนน้ำเสียงก็ดีใจมาก ประสานมือยกขึ้นพูดว่า “ขอบคุณเจ้าของร้านเจียง!”

“ท่านไม่ต้องขอบคุณข้า เงินเหล่านี้ท่านก็เอากลับไปด้วยเถอะ”
เจียงเหยียนอีพูด

อาสะแกใหญ่กั้วฟังอยู่นาน ในที่สุดก็เข้าใจความคิดของช่าง

ดีเหลือเกินแล้ว นางยิ้มตาหิแล้วยกน้ำชายื่นให้เขา “ดื่มชาหน่อยสิ”

ช่างดีเหลือเกินแล้วรับมาด้วยสองมือแล้วกล่าวขอบคุณ เห็นได้ชัดว่าจิตใจไม่อยู่ที่นั่นแล้ว “มีดีในร้านของเจ้าของร้านเจียงยังใช้ดีอยู่หรือไม่ ข้าไปช่วยลับให้ท่านดีไหม”

เจียงเหยียนอี่นึกถึงคำพูดของท่านป้าอันตอนนางชมว่ามีดีใช้ดีก่อนหน้านี้แล้วก็รู้สึกขบขันในใจ นางตอบว่า “ขอบคุณมาก”

ช่างดีเหลือเกินแล้วลุกขึ้นเดินไปที่ห้องครัว

เมื่อเจียงเหยียนอี่และอาสะไก้ใหญ่ก้าวเดินออกจากห้อง พวกเขาก็มองไปทางห้องครัว ยิ้มพูดว่า “ถ้าพวกเขาได้ลงเอยกันจริงๆ ข้าก็ดีใจแทนชีวิตด้วย”

รู้ดีดีของชีวิตแล้วไม่ถือสา แต่กลับพยายามทุกวิถีทางช่วยนางระบายความโกรธในตอนนั้นเสียด้วยซ้ำ นับว่าหายากจริงๆ

ขณะที่เจียงเหยียนอี่กำลังจะกลับไปทำหน้าที่หน้าร้าน หยางชิวก็เดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วพูดด้วยสีหน้าไม่น่าดูว่า “เจ้าของร้าน ช่างนอกมีคนของทางการมา บอกว่าช่างดีเหลือเกิน และต้องการจะจับกุมช่างดีเหลือ”

เจียงเหยียนอี่ขมวดคิ้วถาม “เขาฆ่าใคร”

“เจ้าหน้าที่บอกว่าเป็นหญิงชานา”

95

คนที่เสียชีวิตคือป่าสะไ้ของชีวขุย เพราะก่อนหน้านี้ไม่นาน ช่างตีเหล็กเพิ่งทูปตีนาง ตอนนี้ทางการจึงมั่นใจว่ามีความเป็นไปได้ อย่างยิ่งที่ช่างตีเหล็กจะเป็นฆาตกร

ตอนที่ช่างตีเหล็กถูกเจ้าหน้าที่พาตัวไป เขายังหันมามองชีวขุย ตลอดเวลา ยืนยันว่าตนเองแค่ทูปตีป่าสะไ้เท่านั้น ไม่ได้ฆ่านาง

เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันเช่นนี้ ชิวขุย ก็ร้อนใจจนน้ำตาไหล “ฮวฮว ทำอย่างไรดี”

เจียงเหยียนอี้ตบไหล่ของนางแล้วปลอบโยนว่า “ทางการจะต้องทำงานด้วยความซื่อตรงแน่นอน”

ชีวขุยพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แต่ดวงตาก็ยังคงเต็มไปด้วยน้ำตา สะอึกสะอื้นไม่หยุด

เดิมทีเจียงเหยียนอี้คิดจะไปหาเฟิงซั่ว เพื่อให้เขาส่งคนไปช่วย ตรวจสอบเรื่องนี้ การตายของป่าสะไ้เห็นได้ชัดว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มที่มาหาชีวขุยแน่นอน แต่ใครจะคาดคิดว่าเฟิงซั่วจะมาหา นางก่อน

เพื่อหลีกเลี่ยงสายตาดูคน เจียงเหยียนอี้จึงพาเฟิงซั่วไปยังห้องพักแขกที่เรือนปีกฝั่งตะวันตก

“ชิงอันโหวตูกโน้มน้าวให้แปรพัคตร์ กองทหารรักษาการณ์ในอวีโจวร่วมมือกับกองกำลังในมือท่านลุงของเจ้า ช่วยลูกพี่ลูกน้องของเจ้าและคนอื่นๆ ออกมา สามารถกลับชีใจได้ในวันนี้เลย”

นี่เป็นข่าวดีที่สุดในหลายวันมานี้ คนสกุลฉู่ปลอดภัย และยังคงชิงอันโหวมาเป็นพันธมิตรได้ด้วย แต่สีหน้าของเฟิงซั่วกลับดูไม่ค่อยมีความสุขเท่าไรนัก เขาพูดว่า “รอท่านลุงของเจ้ากลับมาแล้วพวกเรากำหนดเรื่องการแต่งงานกันก่อน อีกหนึ่งปีหลังจากหมดช่วงไว้ทุกข์แล้วก็แต่งงานกัน”

ช่วงไว้ทุกข์ในราชวงศ์ต้าเซวียนอย่างน้อยคือหนึ่งปี อย่างมากคือสามปี ไม่ว่าเฟิงซั่วจะใจร้อนแค่ไหนก็ไม่อาจจัดเตรียมการแต่งงานโดยไม่สนใจว่าเจียงเหยียนอี้ยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ได้ แต่การกำหนดการแต่งงานก็เหมือนเป็นการบอกให้โลกรู้ว่า ซายาเหลียวหนานอ่องได้คัดเลือกไว้เรียบร้อยแล้ว

การเกี่ยวดองกันด้วยการแต่งงานเป็นการผูกพันมิตรที่แข็งแกร่งที่สุดเสมอ เจ้าเมืองที่มาสวามิภักดิ์ต่อเขามินับไม่ถ้วนที่ต้องการส่งบุตรสาวเข้าจวนอ่อง เมื่อเขาแสดงท่าทีชัดเจนแล้ว คนเหล่านั้นจะได้หยุดความคิดเสียที

เมื่อรู้ว่าฉู่ซางผิงและคนอื่นๆ ปลอดภัย หินก้อนใหญ่ในใจของเจียงเหยียนอี้ก็ได้ตกลงสู่พื้นจริงๆ ส่วนเจตนาที่เขาร้อนใจจะกำหนดการแต่งงาน เหตุใดนางจะไม่รู้ เจียงเหยียนอี้จึงพูดด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจว่า “ตกลง”

หลายวันมานี้เขาจัดการงานหลวงจนตึกตื่นทุกวัน ไบหน้า

จึงอดโรยเล็กน้อย เจียงเหยียนอี้เห็นแล้วสงสารอย่างยิ่ง “ช่วงนี้ไม่ได้กินข้าวดี ๆ หรือเจ้าคะ ผอมลงแล้ว”

เมื่อพูดถึงเรื่องกินข้าว เฟิงซั่วก็นึกถึงช่วงเวลาที่ถูกรมารดาของตนชิงไป เขาพยักหน้าอย่างแรง “ไม่ได้กิน”

เจียงเหยียนอี้ “...”

จู่ ๆ ความรู้สึกอ่อนโยนก็อันตรธานไปเพราะคำว่า “ไม่ได้กิน” ของเขา เขาบอกว่าอยากกินหม้อไฟवनยาง เจียงเหยียนอี้จึงไปที่ห้องครัวให้พ่อครัวเหยาเตรียมหม้อไว้ น้ำต้มกระดูกต้มไว้อยู่แล้วทุกคืน เครื่องปรุงรสหม้อไฟที่นางผัดไว้ก่อนหน้านั้นก็ยังไม่หมด น้ำน้ำต้มกระดูกและเครื่องปรุงรสหม้อไฟใส่ลงไปให้เต็มน้ำเดือดใช้ถ่านเตาเล็กอุ่นก็ใช้ได้แล้ว

เจียงเหยียนอี้รู้ว่าเฟิงซั่วไม่ชอบกินผัก ตอนเลือกวัตถุดิบจึงเจาะจงเตรียมเนื้อสัตว์มากเป็นพิเศษ

ด้านนอกมีลูกค้าสั่งกระเทียมดองหนึ่งจาน หยางชีวบอกให้คนที่เตรียมอาหารข้างในเร่งมือหน่อย

กระเทียมดองที่เจียงเหยียนอี้ต้องไว้เมื่อปลายฤดูใบไม้ร่วงใช้ได้แล้ว ใช้เป็นกับแกล้มได้รับความนิยมในร้านเป็นอย่างมาก

ท่านป้าอันหยิบหัวกระเทียมในไหผักดองขึ้นมาหัวหนึ่งแล้วแกะกลีบกระเทียมออก เปลือกกระเทียมถูกดองจนเกือบใส เยื่อบาง ๆ ที่ห่อหุ้มเนื้อกระเทียมใสแวววาวเหมือนหยก มีกลิ่นหวานอมเปรี้ยว น่ากินมาก

เวลากินหม้อไฟ กระเทียมดองสามารถแก้ไข้ได้ เจียงเหยียนอี้คิดไปคิดมาก็บอกเปลือกให้เฟิงซั่วจางเล็ก ๆ งานหนึ่งด้วยตนเอง

เมื่อนางยกหม้อกับเครื่องเคียงมาที่ห้อง เฟิงซู่ก็พบว่าเนื้อในจานไม่ได้เสียไปแม้ จึ่งพูดว่า “ไม่ค่อยเหมือนที่เจ้าให้คนนำมาวันนั้น”

เจียงเหยียนอี้ตอบว่า “ลวกกินแบบนี้รสชาติก็เหมือนกันเจ้าคะ ไม่เสียไปใช้หมดแล้วยังไม่ได้เหลาเลย”

ถ่านในเตากำลังลุกโชน และน้ำแกงในหม้อก็เริ่มเดือดปุด ๆ แล้ว เฟิงซู่ใช้ตะเกียบคีบเนื้อหัวไหล่หมูชิ้นมาจุ่มลงไปลวกในหม้อน้ำแกงแดง

เนื้อหัวไหล่หมูเป็นเนื้อส่วนที่ดีที่สุดส่วนหนึ่งในตัวหมู โดยเป็นเนื้อไม่ติดมันถึงแก่ส่วน ไชมันหนึ่งส่วนที่เหลือจะแทรกอยู่ในเนื้อกินแล้วไม่เลี่ยน และเนื้อสัมผัสไม่แข็งกระด้างเหมือนเนื้อไม่ติดมันส่วนอื่น ต้มในหม้อนาน ๆ ก็ยังไม่เหนียว รสสัมผัสยอดเยี่ยมที่สุด

ขณะที่เขากำลังกินข้าว เจียงเหยียนอี้ก็พูดเรื่องช่างดีเหลือเกิน “ตรอกหลิวในตลาดตะวันตกน่าสงสัยจริง ๆ นะเจ้าคะ ตั้งแต่ชีวซุ่ยออกจากค่ายทหารซีโจวก็อยู่กับข้ามาตลอด จู่ ๆ กลับมีคนพยายามตามหานาง หลังจากที่ช่างดีเหลือเกินถามป้าสะไภ้ของนาง ป้าสะไภ้ก็ตายดูประจวบเหมาะจะมีพิรุณเกินไปหน่อย”

ชีวซุ่ยเป็นคนสนิทของเจียงเหยียนอี้ เฟิงซู่กลัวว่าจะมีใครทำร้ายเจียงเหยียนอี้ผ่านทางชีวซุ่ย จึ่งพูดทันทีว่า “ข้าจะให้สิงเหยาไปดูแลดีนี้ด้วยตนเอง”

เมื่อเขารับปากแล้ว เจียงเหยียนอี้ก็วางใจไปครึ่งหนึ่ง พูดว่า “ทางที่ว่าการเมืองท่านช่วยให้คนไปสั่งการเสียหน่อย ข้าเกรงว่าจะมีการทรมานให้รับสารภาพเจ้าคะ”

เฟิงซู่มองนางแวบหนึ่ง

เจียงเหยียนอี้เฟิงรู้ตัวว่าตนเองเหมือนภรรยาที่กำลังพูดเป่าหู

สามี่ โบกหน้าจึงร้อนขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ แต่เมื่อคิดว่าตนเองทำ
เช่นนี้ไม่นับว่าขอให้เฟิงชั่วทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ช่างดีเหลือถูก
ใส่ร้ายจริง ๆ นางแคไม่ยากให้ช่างดีเหลือต้องทนทุกข์ทรมานใน
ห้องขังเพราะชิวชุยเป็นต้นเหตุเท่านั้น นางจึงยึดตัวอีกครั้งและสบตา
กับเฟิงชั่วอย่างสง่าผ่าเผย

เฟิงชั่วมองดูท่าทางนางที่เดี๋ยวก็รู้สึกผิดเดี๋ยวก็มั่นใจ มุมปาก
ปลิ้นโค้งขึ้นโดยไม่รู้ตัว “แล้วแต่เจ้าทุกอย่าง”

กว่าเจียงเหยียนอึ้งจะสงบใจได้นั้นไม่ง่ายเลย พอเฟิงชั่วพูด
เช่นนั้นนางก็เขินอายขึ้นมาอีกครั้ง

เห็นเฟิงชั่วลวกเนื้อสัตว์ในน้ำแกงแดงไม่หยุด ส่วนเห็ดหอม
ที่ใส่ลงไปนั้นน้ำแกงใสตั้งแต่แรกยังคงลอยอยู่จนถึงตอนนี้ เจียง-
เหยียนอึ้งก็พูดว่า “ท่านอย่าเอาแต่กินเนื้อสัตว์สิเจ้าคะ ผักต้มใน
น้ำแกงใสก็อร่อยมากเช่นกัน”

เฟิงชั่วไม่ตอบ แต่สีหน้าดำทึบนั้นชัดเจนมาก...เขาไม่ชอบกินผัก
เจียงเหยียนอึ้งใจ จึงหยิบกระเทียมดองกลีบหนึ่ง ปอกเปลือก
สีขาวหิมะที่บางราวกับปีกจ๊กจั่นออกแล้วส่งให้เขา “ลองชิมดูเจ้าคะ”

เฟิงชั่วไม่ได้ยื่นมือไปรับ แต่ใช้ริมฝีปากงับกระเทียมดองที่นาง
ป้อนกลีบนั้นโดยตรง

ความรู้สึกแรกที่เข้าไปในปากคือรสหวาน เมื่อเคี้ยวแล้ว
รสเปรี้ยวอ่อน ๆ ที่เกิดจากการดองเป็นเวลานานก็ตลบอบอวลเต็ม
ช่องปาก และยังมีรสเผ็ดดั้งเดิมของกระเทียมอีกด้วย แต่เนื่องจาก
ดองนาน รสเผ็ดจึงไม่ชัดเจน ส่วนใหญ่จะเป็นรสเปรี้ยวหวาน อร่อย
จนน่าพิศวง

แม้เฟิงชั่วจะไม่รับรู้รสชาติมาหลายปี แต่เขาก็รู้ว่ากระเทียมนั้น

ใช้สำหรับปรุจรส ดังนั้นจึงไม่เคยกินกระเทียมเปล่าๆ เลย นี่นับเป็นครั้งแรกที่ลองชิม

ที่แท้ของสิ่งนี้ก็สามารภกินเป็นอาหารจานเย็นได้ด้วยหรือ

เนื่องจากเกรงว่าตนเองจะดูเป็นคนมีความรู้่น้อย เฟิงซัวจึงพยักหน้าหนึ่งๆ “รสชาติพอใช้ได้”

เขายังไม่รู้ว่าจะอธิบายเรื่องการรับรู้รสชาติกับเจียงเหยียนนี้อย่างไรดี สิ่งที่ตั้งพวกเขาทั้งสองคนมาเกี่ยวข้องกันก็เนื่องมาจากการรับรู้รสชาติที่กลับมาปกติเป็นพักๆ ของเขา กระนั้นความรู้สึกที่เขา มีต่อนางก็ไม่ได้เกิดจากรื่องนี้

ด้วยเกรงว่าเจียงเหยียนนีจะเข้าใจเจตนาเดิมที่ชอบนางผิด เฟิงซัวจึงตัดสินใจว่าควรหาเวลาที่เหมาะสมแล้วค่อยบอกนางจะดีกว่า

เมื่อเขากลับไปในวันนั้น เฟิงซัวก็ได้ให้สิ่งเหยาเริ่มลงมือทำคดีป่าสะไ้ของชีวซุ่ย

การสืบสวนครั้งนี้พัวพันกับสิ่งต่างๆ มากมาย กลุ่มคนที่แอบสืบสถานะตัวตนของชีวซุ่ยเป็นคนที่ฮ้องเต้ส่งมา ฎีกาที่เขาเขียนขอคืนสถานะชาวบ้านให้ชีวซุ่ยตามคำขอร้องของเจียงเหยียนนีก่อนหน้านี้ส่งไปถึงเมืองหลวงแล้ว แม้ว่าฮ้องเต้จะไม่อนุมัติลงมา แต่การที่ฮ้องผู้ครองดินแดนเช่นเขาจู่ๆ ก็ขอสถานะชาวบ้านให้กับสตรีที่ตกเป็นคดีในค่ายทหาร ย่อมทำให้ฮ้องเต้เกิดความสนใจ

ตั้งแต่เขาเริ่มวางแผนป้องกันบนถนนใหญ่จวนขุนพลพิทักษ์ก็ไม่เคยถอนกำลังเลย เช่นนี้แม้ว่าเขาจะไม่อยู่ที่จวนก็สามารถรับรองความปลอดภัยทั้งของเจียงเหยียนนีและไท่หวงไท่เพยได้

เมื่อฮ้องเต้ให้สายลับในเมืองซีโจวตรวจสอบ และพบว่าชีวซุ่ย

อาศัยอยู่ข้าง ๆ จวนสกุลเพิง แล้วยังมีการล้อมถนนใหญ่จวนขุนพล พิทักษ์ไว้อย่างแน่นหนา จึงมั่นใจว่าชีวิตขุยคือจุดอ่อนของเพิงชั่ว ในเวลานั้นเพิงชั่วกำลังใช้เจียงเหยียนซีข่มขู่บีบบังคับฮ่องเต้ฮ่องเต้ จึงได้ให้สายลับในเมืองซีโจวตามหาครอบครัวท่านลุงของชีวิตขุย โดยคิดจะจับตัวชีวิตขุยมาข่มขู่เพิงชั่ว

เมื่อกวาดล้างที่ซ่อนสายลับของฮ่องเต้ในเมืองซีโจวและลงทัณฑ์ ทรมาณอย่างหนัก จึงได้รู้สาเหตุการตายของป้าสะไ้ชีวิตขุยว่า สายลับรู้ว่าช่างตีเหล็กฟ่องร้องป้าสะไ้ของชีวิตขุย เกรงว่าป้าสะไ้จะเปิดเผยเรื่องราวมากเกินไป จึงได้ลงมือฆ่าปิดปาก

เมื่อเพิงชั่วแจ้งผลการสืบกับเจียงเหยียนอี นางฟังแล้วก็ สะเทือนใจ ตอนแรกที่ขอให้เพิงชั่วช่วยคืนสถานะชาวบ้านให้ชีวิตขุย นางไม่เคยคาดคิดเลยว่าภิกษานั่นเกือบจะเป็นการทำร้ายชีวิตขุยแล้ว

หลังจากเพิงชั่วพูดจบก็กินน้ำแกงไก่ที่เจียงเหยียนอีเคี้ยวให้ แต่สายตาแหลมคมกลับพบว่าในกล่องอาหารมีอาหารจานเย็นอยู่จานหนึ่ง...
รากหญ้าหรือ

รากหญ้าสีเขียวवलถูกตัดเป็นท่อนยาวหนึ่งซุน ด้านบนยังมี ข้อน้ำตาลซึ่งมีขนาดเล็ก ๆ ยาวออกมาเหมือนเส้นผม ดูอย่างไรก็กินไม่ลง

ตัวของเพิงชั่วอดขมวดไม่ได้ “เจ้าจะให้ป็นหวังกินหญ้าหรือ”

96

เจียงเหยียนอวี้ หยิบพลูดาวสองจานออกมาจากกล่องอาหารแล้วพูดว่า
“พลูดาวทำอะไรหรือ อร่อยมากนะ!”

เช้าวันนี้นางไปตลาดคิดจะซื้อผักตามฤดูกาล พบว่ามีชาวนา
ตั้งแผงขายพลูดาวที่ขูดชิ้นมาจากดิน จึงซื้อมาหลายมัดใหญ่ทันที
หลังกลับมาที่ร้านก็ล้างจนสะอาด ทำอาหารจานเย็นจานหนึ่งเพื่อ
ชิมสด ๆ พลูดาวหากกินดิบ ๆ จะมีกลิ่นคาว แต่เมื่อผสมกับ
เครื่องปรุงรสจิววี่ น้ำมันถิงเจียว¹ เกลือ แล้วราดด้วยซีอิ๊ว น้ำส้ม
สายชูดำ และน้ำกระเทียม กินแล้วจะได้รสสัมผัสกรอบนอกนุ่มใน
และสดชื่น ยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งได้กลิ่นหอมของพลูดาว

นางมองเฟิงซั่วแล้วพูดว่า “ท่านลองชิมดูก็จะรู้เอง”

ภายใต้สายตารอคอยของนาง เฟิงซั่วจึงต้องคืบขึ้นมา เมื่อ
เข้าไปในปาก ใบหน้าของเขาก็แข็งเกร็งเล็กน้อย ทันทีที่เคี้ยวดูเหมือน
กลิ่นคาวนั้นจะปะทุออกมาจากรากกรอบนอกนุ่มใน เฟิงซั่วรีบกลืน

¹ มีลักษณะและสีคล้ายขมิ้นเขียว แต่ขนาดเล็กกว่า มีน้ำมันมาก สามารถนำ
มาใช้ปรุงรสได้โดยตรง และยังสกัดน้ำมันออกมาใช้ได้อีกด้วย

อย่างลวก ๆ แล้วกินน้ำแกงไก่ตามลงไปสองคำอย่างรวดเร็วเพื่อดับกลิ่นนั้น

เจียงเหยียนอี้เห็นสีหน้าของเขาก็รู้ได้ทันทีว่าเขาไม่ชอบอาหารจานนี้ ความนิยมของพลูควาวแบ่งออกเป็นสองขั้วอย่างชัดเจนจริงๆ บางคนชอบ บางคนก็หนีแทบไม่ทัน เห็นได้ชัดว่าเฟิงซั่วจัดอยู่ในกลุ่มหลัง

นางถามด้วยความเป็นห่วงว่า “ท่านเป็นอะไรหรือไม่”

ในบรรดาอาหารที่นางทำทั้งหมด นี่เป็นครั้งแรกที่เฟิงซั่วมีปฏิกิริยาต่อต้านรุนแรงเช่นนี้ เขากลับจะทำร้ายจิตใจนาง จึงกัดฟันผินใจพูดว่า “ไม่เป็นไร รสชาติไม่เลวเลย”

เจียงเหยียนอี้มีสีหน้าลังเล เขาจึงยื่นตะเกียบไปที่จานนั้นอีกครั้ง เหมือนจะพิสูจน์ว่าตนเองพูดความจริง เพียงแต่สุดท้ายเขาก็ไม่กล้าคิบบลูควาว กลับคิบบะระเทียมทุกกลับหนึ่งขึ้นมาอย่างแม่นยำ

กระเทียมที่กินก่อนหน้านี้เปรี้ยว ๆ หวาน ๆ รสชาติดีมาก กระเทียมกลับนี้...ทันทีที่ฟันกัดลงไปเขาก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

เมื่อครู่นี้กินพลูควาวไปหน้ายังแค่แข็งเกร็ง ตอนนี้อนาคตของเขาเกือบจะเป็นสีเขียวไปหมดแล้ว

กลิ่นกระเทียมและรสเผ็ดแทบจะทะลักออกมาในปากพร้อม ๆ กัน และรสชาตินั้นก็พุ่งตรงไปที่กระหม่อมทันที

เฟิงซั่วไม่เข้าใจว่ามีความผิดปกติที่ตรงไหน ภายใต้อายุสาวราวของเจียงเหยียนอี้ เขาจำต้องกลืนมันลงไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น คิดจะใช้น้ำแกงไก่เปลี่ยนรสชาติ แต่น้ำแกงไคนั้นร้อน ทันทีที่เข้าปากรสของกระเทียมก็เข้มข้นยิ่งกว่าเดิม

เขาหยิบกาต้มน้ำข้างๆ ขึ้นมา แล้วดื่มซาอุนๆ ลิบถั่วลงท้องอย่างรวดเร็ว ในช่องปากจึงค่อยรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย แต่ดูเหมือนว่าตั้งแต่โคนลิ้นไปจนถึงลำคอจะยังมีรสเผ็ดของกระเทียมหลงเหลืออยู่

เจียงเหยียนอ้อมมองด้วยสีหน้าตกตะลึง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเพิ่งชั่วจึ่งต้องกินกระเทียมดิบที่เป็นส่วนผสมเข้าไปด้วย หรือว่ากระเทียมตอนที่นางทำเมื่อวานนี้ทำให้เขาเข้าใจผิด

กระนั้นสงสัยก็ส่วนสงสัย เจียงเหยียนอ้อมกลับขยับมืออย่างรวดเร็ว รีบหยิบส้มจากจานผลไม้บนโต๊ะมาลูกหนึ่งแล้วปอกเปลือกให้เขา “กินส้มแล้วจะรู้สึกดีขึ้นเจ้าคะ”

เพิ่งชั่วรับมาแล้วกลืนลงไปอย่างลวกๆ ส้มหวานมาก กลิ่นหอมจางๆ ของส้มช่วยแก้ความเผ็ดของกระเทียมที่ทำให้เขารู้สึกไม่สบายไปทั้งตัวได้

เจียงเหยียนอ้อมปอกเปลือกส้มอีกลูกหนึ่งแล้วยื่นให้เขา เพิ่งชั่วโบกมือบอกว่าเขาไม่ต้องการแล้ว เพียงไอบาๆ พยายามจะแก้ตัว “เป็นหวัง... เพิ่งเคยกินกระเทียมเป็นครั้งแรกเมื่อวานนี้”

บอกเป็นนัยว่าเขาไม่เคยกินกระเทียมมาก่อน ไม่รู้ว่ากระเทียมมีรสชาติเป็นอย่างไร

เจียงเหยียนอ้อมทั้งสงสารทั้งขบขัน อธิบายว่า “กระเทียมเมื่อวานเป็นกระเทียมดอง ดองอยู่ในไหเกือบสองเดือน จึงเหลือรสชาติของกระเทียมไม่มากนัก ส่วนที่ใช้ทำอาหารจานเย็นวันนี้เป็นกระเทียมดิบยังไม่ผ่านกระบวนการ ดังนั้นจึงมีรสเข้มข้นอยู่บ้าง”

เพิ่งชั่วมองเจียงเหยียนอ้อมแวบหนึ่ง พบว่าใบหน้าอ้อมยิ้มของนางนอกจากจะมีแววหยอกล้อแล้วก็ไม่มีความสงสัยถึงสาเหตุที่เขากินกระเทียมดิบอีก

เขาแสร้งทำเป็นโกรธแล้วพูดว่า “มันน่าขันขนาดนี้เลยหรือ”

เจียงเหยียนอี่สายศิระด้วยท่าทางยอมจำนน บั้นหน้าหนึ่ง สบตาเขา แต่ทนได้เพียงครู่เดียวก็กลืนต่อไปไม่ไหว หัวเราะจนตัวอกลงบนเบาะรองนั่ง

เฟิงซั่วซู่ว่า “เจ้ายังจะหัวเราะอีกรี เชื้อหรือไม่ว่าข้าจะจูบเจ้าเดี๋ยวนี้เลย”

กิงกระเทียมคืบแล้วจูบก่อนข้างจะร้ายกาจไปหน่อย คำซู่นี้จึงได้ผลชะงัด

เจียงเหยียนอี่รีบตีหน้าขีมิ ลุกขึ้นนั่งตัวตรง พยายามเบนความสนใจไปที่บันทึกการเดินทางที่ตนเองอ่านอยู่ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองโดยไม่ได้ตั้งใจก็พบว่าเฟิงซั่วกำลังปอกส้มกินเอง นางจึงกลืนไม่ไหว หัวเราะจนตัวโยน

เฟิงซั่วจ้องหน้านาง โยนส้มทิ้งแล้วท่าจะทำมาจับตัวนาง

เจียงเหยียนอี่ตกใจมากจนวิ่งหลบไปทั่วห้อง สุดท้ายเมื่อถูกเฟิงซั่วต้อนจนจมนม นางก็ทำได้เพียงปิดปากตนเองไว้แน่น พูดเสียงอู้อี้ว่า “ห้ามจูบๆ...”

เฟิงซั่วหลุบตาลงมอง ขยี้มวยผมที่หัวไว้เรียบร้อยอย่างแรง จนกลายเป็นรังนกแล้วพูดว่า “ติดเอาไว้ก่อน”

หลายวันต่อมา พ่อครัวของจวนสกุลเฟิงจึงค่อนข้างโชคร้าย เมื่อไรที่ท่านอ่องของพวกเขาเห็นในงานอาหารมีกระเทียมก็จะส่งคืนให้ทำใหม่ พ่อครัวคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ ท่านอ่องของพวกเขาที่เมื่อก่อนไม่กินแค่ผัก เหตุใดจู่ๆ แม้แต่อาหารที่มีกระเทียมก็ไม่ยอมแตะต้องแล้วเช่นกันเล่า

ช่างตีเหล็กได้รับการปล่อยตัวเนื่องจากไม่มีความผิด ตอนที่เขาออกจากห้องขัง ชิวชวยต้องการไปรับเขา เจียงเหยียนอี้จึงเช่าเกวียนเล่มหนึ่งพานางไป เมื่อเห็นช่างตีเหล็กชิวชวยยังร้องให้อีกยกหนึ่ง

ลุงของชิวชวยเป็นชายชรารูปร่างผอมแห้ง เนื่องจากต้องทำงานในนาตลอดทั้งปีหลังจึงค่อมมาก มีลูกชายและลูกสะใภ้ยืนอยู่ด้านหลังของเขา ในอ้อมแขนลูกสะใภ้กำลังอุ้มเด็กอายุประมาณสองขวบ

ศพของป้าสะใภ้ชิวชวยถูกห่อด้วยเสื้อฟางวางไว้บนรถลากคันหนึ่ง ใบหน้าลุงของนางยังคงเสียใจอยู่เล็กน้อย แต่ใบหน้าของลูกชายและลูกสะใภ้กลับมีเพียงความเมื่อน่าย

เมื่อลุงของชิวชวยเดินมา ช่างตีเหล็กก็ก้าวไปข้างหน้าครึ่งก้าวเพื่อบังชิวชวยไว้ด้านหลังตนเอง ลุงของนางหน้าเฉือนเล็กน้อย ใบหน้าดำคล้ำเต็มไปด้วยริ้วรอยและร่องลึก ที่คางมีหนวดเคราสีเทาหรือมหาริมมือทั้งคู่ที่หยาบกร้านจากการตรากตรำมานานหลายปียกขึ้นประสานกัน แต่แข็งที่อจนประกบได้ไม่แนบสนิท

เขาพูดกับเจียงเหยียนอี้ว่า “ท่านเป็นเจ้าของร้านของชิวชวยใช่หรือไม่”

เจียงเหยียนอี้พยักหน้า ท่าที่ไม่เย็นชาแต่ก็ไม่ได้ให้ความเป็นกันเอง ทำให้คนไม่อาจเข้าใจ

ลุงของชิวชวยเอ่ยว่า “ขอบคุณที่ท่านดูแลชิวชวย นางเป็นเด็กอาภัพ...”

เจียงเหยียนอี้ตอบอย่างเฉยเมยว่า “ในเมื่อตอนนั้นพวกท่านตัดสินใจขายนางแล้ว ตอนนี้ก็ไม่ต้องพูดเช่นนี้อีก”

จะโทษใครได้!